

Evanjelium podľa Jána, kap. 6, 1 – 15

Potom Ježiš odišiel na druhý breh Galilejského mora u Tiberiadu. Šlo za ním veľké množstvo ľudí, lebo videli duchovné znamenia, ktoré robil na chorých. Ježiš vystúpil na vrch a tam si sadol so svojimi učeníkmi. Blízko boli židovské sviatky Veľkej noci.

Keď Ježiš zdvihol oči a videl v duchu, že k nemu prichádza veľké množstvo ľudí, povedal Filipovi: „Kde nakúpime chleba, aby sa títo najedli?“ Ale to povedal len preto, že ho skúšal. Lebo sám vedel, čo urobí. Filip mu odpovedal: „Ani za dvesto denárov chleba nebude stačiť, ak sa má každému ujsť čo len kúsok.“ Jeden z jeho učeníkov, Ondrej, brat Šimona Petra, mu povedal: „Je tu chlapec, ktorý má päť jačmenných chlebov a dve ryby. Ale čo je to pre toľkých!?“ Ježiš povedal: „Usadte ľudí!“ Na tom mieste bolo mnoho trávy. A mužov si tam posadalo okolo päťtisíc. Tu Ježiš vzal chleby, vzdával vďaky a rozdával sediacim; podobne aj z rýb, koľko chceli. Keď sa nasýtili, povedal svojim učeníkom: „Pozbierajte zvyšné odrobiny, aby nič nevyšlo nazmar!“ Pozbierali teda a odrobinami z piatich jačmenných chlebov, ktoré zostali po tých, čo jedli, naplnili dvanásť košov. Keď ľudia videli, aké znamenie urobil, hovorili: „Toto je naozaj ten prorok, ktorý má prísť na svet.“ Ale keď Ježiš spoznal, že chcú prísť, zmocniť sa ho a urobiť ho kráľom, znova sa utiahol na vrch celkom sám.

Milí priatelia,

po čom sme vlastne hladní? Prirodzene po mnohom, ale vždy je v pozadí jedna potreba: sme hladní po zážitkoch a cez zážitky chceme pocitovať seba. To patrí k ľudskej prirodzenosti, že tomu tak je. Uvedomujeme si cez rôzne zážitky vlastné bytie, teda zážitok: „ja som“. A nič nie je pre človeka dôležitejšie než tento zážitok. Že ho môžeme mať, za to vďačíme svojmu telu. Máme zmysly. Niečo vidíme, niečo počujeme alebo ochutnávame a čucháme. Tak sa nám zjavuje svet. A vo stretnutí s ďalšími ľuďmi počujeme ich reč a myšlienky a vnímame niečo z toho, kým oni sú. Zároveň vnímame vlastné telo, ako je teplé, či je v klude alebo v pohybe, či sa cíti dobre alebo ne. Súhrn všetkých týchto vnemov nám dáva zážitok vlastného bytia. Preto vieme, že žijeme ako človek na Zemi.

Ale sme to naozaj my? Nie je to predsa iba naše smrteľné telo, čo takto vnímame? Toto telo, čo jedného dňa bude uložené do hrobu a s ním aj všetky naše zážitky? Tak by bolo naše „ja som“ holým klamstvom. Keď pozorujeme svoje zážitky, môžeme si uvedomiť, že majú vždy dve zložky.

Dajme tomu, že jeme kúsok chleba. To je súzvuk rôznych chutí. Je tam základná, nie veľa výrazná chuť pečenej múky, potom soľ a korenie, ktoré dávajú už trochu výraznejšiu chuť, a potom ostrejšie pečená kôra s ťažko popísateľnou príjemne korenistou chuťou. Väčšinou vravíme: chutí to dobre. Nie sme zvyklí rozlíšiť tie rôzne chute. A potom ešte vravíme: som sýty, cítim sa dobre. Cítíme silne svoju spokojnosť, ale len málo vieme povedať, čo sme vlastne ochutnali, lebo inými slovami: s kým sme sa v tomto zážitku stretli. Ku každému zážitku „ja“ patri vždy zážitok „ty“, len na to väčšinou zabúdame.

Je aj ťažké na to nezabúdať, lebo naše zmyslové vnemy najprv sú ako mŕtve. Nestretávame sa tam s niekým, ale s niečím. Prečo tomu tak je? Môže to byť až otrasná myšlienka uvedomiť si, že sa Boh pri stvorení sveta do neho rozlial a zomrel, že je vo svete stáby pochovaný. Svet je jeho hrobom, a on v ňom už nežije, aby sme my mohli byť slobodní. Vieme ho z hrobu prebudiť?

Môžeme v sebe objaviť silu, ktorá je najprv nepatrná, totiž – záujem. Táto sila však môže rásť a stať sa nakoniec láskou k všetkému, čo okolo nás je. Môžeme každej veci položiť otázku: kto si? Čo je v tebe pochované z Božej podstaty? Ako je to príbuzné so mnou? Tak môžeme rásť sami nad sebou a cítiť seba v tej chvíli ako ohnisko záujmu, ktoré chce mŕtve „odrobiny“ Boha vo svete v sebe prebudiť k životu. A koľko tých „odrobín“ v sebe prebudíme, toľkokrát v nás začína žiť pravé „ja som“. Kristus nás učí pravú lásku a s jeho silou v našej duši bude každý vnem nakoniec ako stretnutie. Tým sa uspokojí náš hlad a v dobe, kedy sú obmedzené možnosti vonkajšieho stretnutia s ďalšími ľuďmi, sa takto môžeme stretávať s Bohom v človeku.

Áno, staň sa tak.